

Sejtek és sejtések

Igazi, hárombetűs különleges osztag módjára robbanunk be az ajtón, levendulaillat fogad, tornacipóm az esernyőtartó mögött landol, poros fénycsíkok szabdalják szét a viaszszín szobát, bal fülcimpáját harapom, a fenekébe kapaszkodva keresem az egyensúlyom, Martini szagú szavakat suttog, de én csak falom az arcát, rutinok mögött a friss szenvedély, lepattanó gombok visszhangja a padlóról, homályos lila buborékok a szemhéjam alatt, az ördög már rég letaszította jobb vállamról az angyalkát, elkobzott hárfáján Jimmy Hendrixet játszik és az égbe sikolt, az arcomba harap, az övem csatolja, nekidőlünk egy könyvespolcnak, egy Ellis billen le róla, talán a Vonzás szabályai, de nem biztos, semmi sem az, szatén alsóneműjét a kilincstre akasztja, fanszöre a legújabb trend szerint vágva, ölelkezve a nappaliba keveredünk, a valóság tárgyain messze túlrepülnek elmém szárnyas lovai, elárvult ruhadarabok sorjázva, mint egy szexösvény a bujaság kertjébe, egy seszínű kanapéra döntöm, ismerős darab, de nem tudom, hogy az övé-e vagy az enyém, dús fekete haját húzom, tépem, lerúgja a távirányítót a dohányzóasztalról, lihegése kéjes tréfává változik, teste bronzból van kiöntve, megerőszakolnám ezen a szent helyen, ezen az ismerős kanapén, ezen az ismeretlen éjszakán, de engedi magát, sőt harcol érte, harcol értem, ajkai egyenként ezervoltosak, nedvesen nyikorgó bőrhuzat hangja hallatszik, „hánynom kell”, préselem ki számon a szavakat, miközben nyelve az enyémmel viaskodva szinte szabotálja a szóalkotást, öklendezés hangját hallom a saját számból, és ebben a pillanatban már érzem is a hideg porcelánt, amit markolok, lassan lélegzem be a fehér fénnel kevert véccéllatosító szagát, normális esetben illatnak nevezném, a világ széthullott, és ideje összeszednem a darabkákat, agykérgem milliőnyi idegsejtje elvesztette a csatát az érzékszerveimmel vívott harcban, forró könnyek homályosítják el a látásomat, *robotkormány-meghibásodás – áttérés*

kézi vezérlésre, apró ételdarabkák csúszkálnak lefelé előttem, vajon melyik ér előbb a vízbe?, vajon ennek van köze a fizikához?, van köze bármihez is ezen a világon?, és nekem?, talán mind csak ételdarabkák vagyunk Isten orbitális végécészejében, és igyekszünk elkerülni a süllyesztőt?, „atyaúr-isten, nem vagyok normális”, feltör belőlem a röhögés, a viláértelmezés egyik újabb ócska próbálkozása, „mi van?”, jön egy kérdés valahonnan a világ végéről, talán egy kanapéről, hmm, az előbbit kimondtam volna?, „semmi csak ez a cucc... mindegy”, mintha évek óta nem beszéltem volna, fogaim érdesek a gyomorsavtól, a rendszer lassan visszaáll, ötig számolok, felnézek, ötig számolok, felállok, a gravitáció izgalmasan új érzése fogad odafenn, a tükröt inkább elkerülöm, reflexmozdulatok, pislogás, légzés, hajba túrás, végécülőke, zuhanyfüggöny, fogselyem, halacska alakú padlószőnyeg, elveszett puzzle-darabkák, Arctic Monkeys szól, a fejből, vagy a világból, felesleges ezt megállapítani, megkínzott masszává vedlek, ő utcácskákat rendezget az üveg dohányzóasztalon, anyaszült meztelen, akárcsak én, a távirányító még mindig a földön, holdfény áztatta apró milió, magabiztosan bánik a hitelkártyával, most ügyelek, hogy magamban beszéljek, harmónia a szobában, káosz a fejemben, huszonegyedik századi rituálé, mellé ülök, a combunk összeér, szex illata van, romantikus közhelyek zsongnak a fejemben, beszédkezdeményezés kettőspont „bocs, hogy lerókáztam a szőnyeget”, szívet szaggató őszinteség, „nem gond, elvégre a tiéd”, enyhe hidegzuhany, közömbös tekintet, sebaj, „kapok egy szippantást?”, vissza kettő, padlógáz, rózsaszín léggömb fújódik fel a fejüregemben, benne apró összevissza cikázó tündérekkel, a mennyezetig emelkedek, onnan tekintek le ránk, Olaszország alakú tócsa a fürdőszoba előtt, az ördögöm Pink Floydot játszik, visszamanőverezek a kanapéra, ő fölemeli a fejét az üvegasztalról, és úgy néz ki, mintha belekontárkodott volna a porcukros üvegbe vagy tégelybe vagy mibe, a vonzalom új érzése telepszik rám, újabb feszültségek integrálódnak, Cupido nyila a lábam közé fúródott, „olyan édes vagy” – öntöm ki a szívem, „te is”, tiktak, tiktak, csak nézek inggomb nagyságú pupillái középebe, lecsókolom a porcukrot az orra alól, mosolyra hajlik a szája, „a nevemre nem vagy kíváncsi?” – kérdezi, „reggelre úgyis elfelejteném”, és még csak nem is hazudok, a vállára hajtom a fejem, pilláim súlyos teherré változnak, mintha a világ szakadatlan mozgása is abba maradt volna egy pillanatra, az ördögöm altatódalt játszik, a napsugarak épp belekóstolnak a fehér égbolttba, talán egy „jó éjt” még kicammogott a számon, mielőtt belesüllyedtem a kanapéba, a kanapémba.